

CAPITOLUL 1

Toklo

Labele lui Toklo azvârleau zăpadă în urmă, în timp ce el alerga, cu țurțuri de gheață prinși de blana de pe burtă. Putea să-și simtă bătăile inimii, iar răsuflarea i se transformată într-o serie de gâfâieli fierbinți.

Privind peste umăr, Toklo a zărit-o pe Kallik venind în urma sa. O lumină sălbatică îi strălucea în ochi în timp ce înainta. Yakone alerga alături, la mai puțin de o palmă în spatele ei. Fortându-și picioarele istovite să meargă și mai repede, Toklo și-a răsucit capul, privind iarăși înainte. O stâncă abruptă se înălța în fața lui.

Dacă aş putea ajunge pâna acolo... s-a gândit el.

Undeva, în spate, a auzit-o pe Lusa cum s-a împiedicat, scoțând un scheunat înăbușit rapid de zăpadă. Toklo era sigur că mica ursoaică se prăbușise într-un troian de zăpadă, însă nu s-a oprit și nici măcar nu s-a uitat în spate.

Lusa va trebui să-și poarte singură de grijă. Nu trebuie să mă opresc.

Duduitul făcut de labele ursului în urma lui Toklo s-a oprit brusc și el și-a dat seama că Yakone rămăsese să o ajute pe Lusa.

Stânca abruptă se înălța chiar în față. Dintr-un salt, Toklo s-a agățat de cel mai jos tăpșan al stâncii, însă a alunecat pe suprafața înghețată și a căzut pe spate, rostogolindu-se prin zăpadă, într-o învălmășeală de labe.

Kallik a trecut în viteză pe lângă el și a sărit pe stâncă, îndreptându-se năvalnic spre vârful ei și aruncând și mai multă zăpadă peste Toklo.

— Am câștigat! a strigat ea. Toklo s-a ridicat cu greu în patru labe, scuturând zăpada care deja i se închegase pe blană.

— Nu, nu ai câștigat, i-a răspuns, simțind cum supărarea punea stăpânire pe el. Eu am ajuns primul la piatră. Nu e vina mea că mi-a alunecat laba.

— Ai spus că primul care ajunge în vârful stâncii câștigă.

Kallik s-a lăsat să alunece în jos, ajungând lângă el și împingându-l prietenește cu botul.

— Nu te purta ca un pierzător jalnic.

Toklo a mârâit doar. Era mai degrabă nervos pe el decât pe Kallik.

Ar fi trebuit să câștig! Dacă aș fi avut un pic mai multă grijă...

— Bună treabă, Kallik! a strigat Yakone, care venea găfâind din urmă, împreună cu Lusa.

— Ești foarte rapid. Și tu la fel, Toklo.

— Vă mulțumesc că v-ați interesat și de mine... sau nu prea? a adăugat Lusa.

Toklo și-a înăbușit un chicot amuzat, în timp ce o privea pe mica ursoaică. Aceasta era acoperită toată cu zăpadă, care îi intrase chiar și în urechi.

— Știu cât de mult îți place să cazi în troiene, i-a spus Toklo. În plus, de unde să știu eu că nu era doar un truc, ca să mă faci să încetinesc?

Lusa și-a scuturat capul în toate părțile, încercând să scape de zăpada din urechi.

— N-am avut nicio șansă să câștig, a murmurat ea tristă. Am picioarele prea scurte.

Văzând-o cum începe să tremure, Toklo a pășit spre ea și a început să îi lingă zăpada din urechi:

— Hei, fii veselă! a încercat el să o încurajeze. Pariez că ai fi prima la un concurs de cățărat în copaci.

— Nu sunt sigură că l-aș câștiga, a răspuns Lusa, părând demoralizată. Mi-am pierdut antrenamentul. Nici nu îmi mai amintesc când am văzut ultima oară un copac adevărat!

— Asta așa e, a confirmat Kallik. Nu prea crește nimic pe insula asta și se pare că e așa la nesfârșit. Ești *sigur* că ăsta e drumul către mare?

— ăsta e drumul pe care familia lui Nanulak ne-a zis să-l urmărim, i-a răspuns Toklo.

— Și putem avea încredere în ei? a murmurat Yakone. După ce a făcut Nanulak?

Cuvintele lui Yakone au reînviat durerea trădării, la fel de ascuțită ca un ghimpe, care-i străpungea inima lui Toklo. Crezuse că Nanulak era prietenul său, că putea să-l învețe și să aibă grijă de tânărul urs la fel cum avusese grijă de Ujurak.

Dar tot ce-a vrut Nanulak a fost să mă folosească, să se răzbune pe familia lui.

Amintirea tatălui lui Nanulak i-a revenit dintr-odată în minte, atât de vie încât Toklo aproape a crezut că uriașul urs alb i-a apărut în față. Putea vedea parcă aievea sângele pătând blana albă a ursului și și-a amintit atunci durerea provocată de propriile lui răni.

Aș fi putut să îl omor din cauză că Nanulak m-a mințit. Cum am putut să mă înșel atât de tare cu privire la Nanulak?

Kallik l-a înghiontit ușor pe Toklo, smulgându-l din amintirile dureroase.

— De ce nu mergem să vânăm? a sugerat ea. În curând se va lăsa noaptea.

Apoi a adăugat, în timp ce ochii îi străluceau de încântare:

— Am câștigat cursa, deci cred că voi toți ar trebui să-mi aduceți de mâncare!

— Asta s-o crezi tu! a repezit-o Toklo, ușurat că ursoaica nu mai adusesese vorba despre Nanulak, și a înghiontit-o la rândul lui mai tare: Ești așa de rapidă încât tu ar trebui să fii cea care fugărește prada!

Toklo a trecut iar în frunte, în timp ce urșii și-au continuat drumul, îndreptându-se către creasta unui șir de dealuri scunde aflate în calea lor. Mațele îi chiorăiau de foame, dar deocamdată nu se zărea nici urmă de pradă. Povârnișuri acoperite cu zăpadă se undulau în depărtare în toate direcțiile, întrerupte când și când de stânci golașe, ieșite în afară, și de câțiva copaci țepoși, piperniciți. De zile întregi mergeau către apus, dar nu întâlniseră în drumul lor decât foarte puțini urși. Până și urmele prezenței fețelor-turtite erau rare în acest peisaj dezolant: doar întâmplător zăreau câte un bârlug mic sau un turn subțire înălțându-se spre cer.

Alungându-și din minte imaginea lui Nanulak, Toklo a încercat să se relaxeze și să se bucure de compania prietenilor săi. Cursa fusese amuzantă, chiar dacă el o pierduse. Yakone, ursul alb-roșcat pe care îl întâlniseră pe Insula Stelelor, se acomodase bine în grupul lor. Iar ei aveau de acum semne

că se îndreptau către o îngustă fâșie de mare, care despărțea insula de continent.

Totul părea în ordine.

Totuși, gândul despărțirii ce urma să vină îi zgândărea mintea lui Toklo, la fel ca bucățile aspre de gheață dintre gheare. Scopul călătoriei era să ajungă la Marea Topită, unde Kallik și Yakone aveau să rămână alături de alți urși albi care-și făceau culcușuri acolo. Mica familie pe care o creaseră, prin atâtea dificultăți și pericole, avea să se destrame. Curând și Lusa se va întâlni cu urși asemenea ei, trăind alături de aceștia în pădurile care erau adevărata ei casă.

Ah, dacă Nanulak...

Toklo și-a întrerupt gândurile, înăbușindu-și un oftat. Toate păreau să se reducă la Nanulak. Cândva, Toklo crezuse că-și va făuri o nouă viață alături de tânărul urs metis și că vor trăi pe teritorii învecinate, așa încât să-l poată învăța pe Nanulak cum trăiau urșii bruni.

Asta nu se va mai întâmpla acum. Nu-mi vine să cred că ursul ăla prefăcut a reușit să mă păcălească atâta timp. Și ce s-ar întâmpla dacă un urs mai mare și mai puternic ar face asta — un urs care să mă poată învinge într-o luptă directă?

Toklo scutură din cap, alungându-și acest gând îngrijorător.

Nu. Nu voi mai face niciodată greșeala asta.

— Abia aștept să scăpăm de zăpada asta! a auzit el vocea Lusei venind din spate; ursoaica țopăia între Kallik și Yakone și părea destul de veselă, de parcă uitase cu totul de Nanulak și de problemele provocate de el. Mi-e tare dor să văd din nou copaci adevărați și să găsesc alți urși negri!

— Sunt sigur că vei găsi, i-a răspuns Kallik. Cu fiecare pas ești mai aproape de ei.

Încrederea în sine pe care ursoaica o dovedea l-a făcut pe Toklo să se gândească fără să vrea la propriul lui viitor searbad și singuratic. Kallik îl avea pe Yakone și era posibil chiar să-l întâlnească pe fratele ei, Taqqiq, de îndată ce aveau să ajungă la Marea Topită. Iar Lusa era așa de prietenoasă, încât cu siguranță se va face ușor acceptată de cei din neamul ei.

Dar ce se va alege de mine? Toklo ar fi vrut să se vaite asemenea unui pui părăsit și dintr-odată i s-a făcut rușine de el însuși. *Veți găsi un teritoriu și veți locui singur. Așa fac urșii brunii.* Doar că perspectiva nu mai părea atât de încântătoare ca odinioară.

Până în vârful dealului nu mai erau decât câțiva pași. În timp ce se apropiau, Toklo a auzit un clinchet familiar, dar a avut nevoie de câteva clipe spre a-și aminti ce însemna.

— Un ren! a exclamat el.

— Oh, minunat, a strigat Kallik, alergând în salturi și trecând pe lângă el. Ajunsă în vârful dealului, ea s-a răsucit spre ceilalți urși și a adăugat:

— Este o turmă întreagă!

Toklo a grăbit ritmul până când a ajuns pe creastă, lângă Kallik, urmat cu pași grei de Lusa și Yakone. În fața lui terenul cobora într-o pantă lină. Turma de reni se afla aproape de jumătatea pantei, adulmecând prin zăpadă pentru a găsi iarba îngropată dedesubt. Clinchetul era făcut de copitele renilor în timp ce aceștia înaintau pe pantă.

Toklo și-a amintit de momentul când ei văzuseră pentru prima oară reni, în Ultimul Mare Pustiu, și apoi de ziua când

mânaseră o turmă de reni într-o cursă frenetică pe Insula Stelelor, pentru ca aceștia să calce sub copite platforma petrolieră construită de fețele-turtite, care distrugea natura sălbatică și alunga spiritele.

Și-a scuturat blana, într-un efort de a-și alunga gândurile din minte.

Sunt lucruri mai importante pentru care ar trebui să ne facem griji, s-a gândit el, scrutând peisajul cu privirea.

Dincolo de turma de reni, panta se sfârșea într-o fâșie îngustă de gheață albă și plată. Pe cealaltă parte, munții se înălțau, negri și masivi, pe fundalul cerului.

— Acolo trebuie să fie trecerea, a spus Toklo înclinându-și capul spre gheață. Marea Topită ar trebui să fie de acum foarte aproape.

Kallik a adulmecat nerăbdătoare aerul, după care a scuturat din cap:

— Nimic nu mi-e cunoscut aici, le-a spus ea celorlalți. Încă suntem foarte departe, dar asta trebuie să fie drumul cel bun.

Apoi, cu un oftat, a adăugat:

— Era mult mai ușor când era și Ujurak cu noi.

Toklo a murmurat aprobator, încercând iarăși să alunge durerea despărțirii. Micul urs brun fusese mereu sigur în legătură cu drumul pe care trebuiau să o ia, chiar și atunci când nu îi ghida nimeni. Iar acum urșii nu se puteau baza decât pe instinctele lor și pe informațiile pe care le mai strângeau de la ceilalți urși. *Și trebuie să sperăm că nimerim calea*, a adăugat el în gând.

— Dacă nu ar fi toată zăpada asta uitată de spirite, am putea vedea încotro trebuie să o luăm, a mormăit el.

— Măcar putem vedea locul pe unde trebuie să traversăm, i-a reamintit Kallik. Dar cum rămâne cu renii? Nu putem da buluc, la întâmplare, trebuie să avem un plan. Trebuie să ne gândim cum am putea să despărțim unul de turmă, ca apoi să-l doborâm.

Yakone s-a holbat la ea, clipind uimit.

— Tu *vânezi* reni? a întrebat el. Asta nu e mâncarea potrivită pentru urșii albi.

Toklo și-a deschis gura, dornic să-i dea un răspuns plin de indignare. Dacă urșii de pe Insula Stelelor ar fi învățat să vâneze reni, ei n-ar fi murit de foame atunci când focile s-au îmbolnăvit!

Kallik a vorbit însă prima, înghiontindu-l ușor pe Yakone cu botul.

— E o mâncare grozavă, i-a spus ea. Vei vedea.

Toklo a pășit tiptil de-a lungul crestei, pentru a se apropia de reni. Uriașele erbivore mergeau încet și șerpuit, în timp ce pășteau, fără să-și închipuie, evident, că exista vreun pericol.

Privind renii cu ochii îngustați, Toklo a zărit la marginea turmei un mascul tânăr care șchiopăta, rănit probabil la unul dintre picioarele din față. Doar gândindu-se la gustul cărnii de ren, ursul a simțit cum gura i se umple de salivă.

— Renul de colo, a murmurat el, arătând cu botul. Kallik, tu dă un ocol și caută să ajungi în partea cealaltă. Ai grijă să nu fii văzută.

Kallik a încuviințat dând din cap și s-a strecurat în josul pantei, cu blana ei albă abia zărindu-se pe fundalul terenului înzăpezit.

— Yakone, a continuat Toklo, tu coboară panta, dar rămâi în spatele turmei în cazul în care renul pe care-l vom vâna se va întoarce.

— În regulă.

Yakone a urmat-o pe Kallik, iar mai apoi s-a ghemuit, ascunzându-se în spatele unei stânci.

— Dar eu? a întrebat Lusa, cu ochii strălucind.

Toklo a ezitat. Lusa era mult mai mică decât ceilalți și deci risca mai mult decât aceștia să fie călcată în picioare de renii din turmă.

— Tu o să rămâi aici, a spus el într-un târziu. Dacă prada noastră aleargă înapoi, strigă cât poți și alung-o înapoi.

Pentru o clipă Lusa a părut dezamăgită, de parcă ar fi bănuit că Toklo încerca să o protejeze. Apoi a dat cu vioiciune din cap.

— Așa voi face!

După ce s-a asigurat că în sfârșit Kallik ajunsese pe poziție, Toklo s-a ridicat în două labe și a început să răznească cu putere, deschizând larg labele din față. Ecourile strigătului lui s-au răspândit peste dealuri. Renii s-au oprit, privind în sus, iar apoi, ca o singură făptură, au luat-o la fugă, într-un tunet de copite.

Toklo s-a lăsat la loc, în patru labe, și s-a avântat în josul pantei. Renul care șchiopăta deja rămăsese în urmă, neputând să țină pasul cu turma. Văzându-l pe Toklo cum cobora, renul s-a răsucit și a fugit, cu copitele tot alunecând prin zăpadă.

Kallik era pregătită. Țâșnind din ascunziș, ea s-a năpustit asupra renului. Acesta a cotit brusc într-o parte, aplecându-și capul spre a lovi cu coarnele, dar atunci l-a

observat pe Yakone, care alergia către el zbierând puternic, cu fălcile căscate. Prins între cei trei urși, renul a scos un muget îngrozit. Toklo a sărit pe coapsele lui, înfigându-și ghearele în pielea aspră. În același moment, Kallik s-a repezit spre ren din partea opusă și l-a făcut să-și piardă echilibrul.

— Înșfacă-l! a mârâit ea spre Yakone.

După o scurtă ezitare, Yakone s-a azvârlit asupra renului, și-a înfipt ghearele în greabănul acestuia și l-a trântit la pământ.

În timp ce Toklo se chinuia să prindă mai bine renul de picioare, el și-a dat seama că și Lusa li se alăturase și se agățase de gâtul animalului, cu labelle aproape desprinse de sol, în timp ce renul se zbătea să se ridice iar. Toklo a ajuns lângă ea și și-a înfipt ghearele în gâtul renului, aproape retezându-l. Sângele a țâșnit pe zăpadă, iar animalul a rămas fără vlagă.

Gâfâind, toți cei patru urși s-au ridicat pe labelle din spate și s-au uitat de sus la prada lor:

— Bună treabă, a mârâit Toklo.

— Ia gustă, a zis Kallik, împingându-l pe Yakone mai aproape de renul ucis. Sigur o să-ți placă.

Părând un pic nesigur, Yakone s-a ghemuit lângă pradă și a smuls o halcă din carnea renului, luând o îmbucătură zdravănă. Un mârâit grav, de apreciere, i-a ieșit de pe buze în timp ce înghițea carnea.

— E delicios!

— Ți-am spus eu, a zis Kallik pe un ton trufaș, în timp ce s-a așezat lângă el ca să mănânce, la rândul ei. Spiritelor, vă mulțumim pentru această pradă!

Lusa și Toklo li s-au alăturat. Toklo gemea de satisfacție în timp ce-și înfigea dinții în carnea caldă de ren. Trecuse